

Anmerkninger

ved

Den Niende Tome

af

Verdens almindelige Historie,

af

Peter Friderich Suhm.

Tredie Afsnit. §. 82. Pag. 75. Not. E.)

Forfatterne have her forvirret sig i Slegtens Registerne, thi det er uimodsigeligt, at Alexandra ei var gift med Johanne Hyscano, som de dog synes her at sette, men med hans tvende Sønner Aristobulo, og Alexandro Jannæo.

§. 98. Pag. 89. Not. 75. B.) Da det er en klar Sag, at den jødiske Dronnings Alexandræ rette Navn haver været Salome, saa bør vel det Ord Saalinas, der staaer hos Epiphanium in Panario l. 1. tom. 2. hæref.

hæref. 29. p. 118. rettes, og forandres til Salome, saasom han paa bemelte Sted synes at tale om Denne Dronning, eller om den yngre Alexandra Syrcani anden Dotter, og Alexandri anden Dronning.

Fjerde Afsnit. §. 120. Pag. 111. At den unge Alexander haver havt 15000. Rytttere siger Josephus ikke, men kun 1500., hvorfor her maa i det første Tal være en Trykfeil.

Femte Afsnit. §. 211. Pag. 198. At Joseph haver, da Christus blev undfanget, været gift med Maria, det giver hverken Orden, eller Sammenhængen og Omstændighederne i denne Sag mig Anledning til at troe, tværtimod de synes at vise mig, at han ikkun da haver været forlovet med hende.

§. 216. Pag. 215. Not. A.) Endskjønt den Undskyldning som Forfatterne her frembringe for at befrie Lære-Fædrene fra den Mistanke med Billie og Vidende at have anført urigtige Bøger, ja undertiden maaskee selv at have digtet dem, ei ganske kan eller bør tilsidesettes, saa reiser den sig dog fornemmelig af den alt for store og ugemene Erbodighed, som den høie Kirke i Engelland haver for bemelte Fædre; da det
dog

dog er nesten unegteligt, at nogle af Fædrene have ei blot af Bildfarelse og Mangel paa Kundskab anført lige falske og opdigtede Skrifter, hvilket bliver saa meget uimodsigeligere, naar man betænker, at endeel af dem haver aabenbare lært, at det er tilladeligt udi en god Sag at betiene sig af urigtige Beviser, og fornemmelig udi Religionen af den saa kaldte pia fraus, hvorved de uden at tænke det have skadet Religionen mere end alle Kiettere, Naturalister og Atheister.

§. 252. Pag. 249. Her er en Trykfeil, thi der bør ei staae fiodelige Pharisæer, men fiodelige Sadducæer.

Siette Afsnit. §. 279. Pag. 276. Endskiont Antipater og Antipas ere egentligen ikkun et Navn, saa er det dog ei brugeligt at kalde Herodes Antipas, Antipater, som Forfatterne her gjøre.

Endvende Afsnit. §. 390. Pag. 416. Her er ved en Trykfeil sat Drusus i Stedet for Drusus.

§. 422. Pag. 445. Not. U.) Forfatternes Formodning at den Trajanus, som Vespasianus assendte til Tapha, er den samme som Keiser Trajanus, er aldeles urigtig,

tig, thi Keiser Trajanus døde A. C. 117., og var da, efter deres Regning, som tillegge ham den høieste Alder, 62. Aar gammel; fra 69. af, da denne Afsendelse til Tapha skede, og til 117. ere 48. Aar, folgelig skulde Trajanus allerede have været Tribunus, eller Oberst i en Legion, da han var 14. Aar gammel, og det endskiont han var en Spanier, folgelig en Fremmed, og ingen Rømer.

§. 466. Pag. 482. Josephus antiq. Judaic. l. 18. c. 5. §. 3. p. 885. siger ikke, at den store Herodis Afskom døde aldeles ud i en Tid af omrent 100. Aar, men at den døde nesten ud; Det første kunde Josephus A. C. 94. udi Domitiani 13. Aar, da han efter sit eget Sigende fuldendte sit store Værk om de Jødiske Antiquiteter, ikke med Sandhed sige, saasom Kong Agrippa døde efter Justi Tiberiensis Vidnesbyrd ap. Photium Cod. 33. p. 20. ikke forend i Trajani 3. Aar, det er A. C. 100.; Det sidste derimod lod sig vel sige, og var ogsaa i sig selv rigtigt.

Colote Hovedstykke. §. 469. Pag. 488. Gregorius Nazianzenus, der døde A. C. 389., beskriver r. 1. p. 115. in orat. 4. Ctesiphon saaledes: Det bestod af tvende Slotte

Thr. Selsk. Skr. 5. D.   Na

te eller Fæstninger, der langt fra saae ud som en Bye, endskönt at en Flod (en Arm af Tiger Strømmen) lob midt imellem dem, og skilte dem ad. Denne Flod var moradsig, og derfor ubeqvem baade for Skibe og Folk at komme over den. Det egentlige Ctesiphon var befæstet med en stærk Muur af Teglstene og en dyb Grav; Det andet Slot kaldet Coche var ei mindre fast baade af Natur og Kunst.

§. 470. Pag. 490. Not. 415. B.). Med al den Erbødighed, som jeg bærer for den lærde Schickard, og i hvor rimelig hans Mening end ellers kan synes, at Perser og Parther ere eet og det samme Folk, saa maa jeg dog tilstaae at sindrige Formodninger ei kan bringe mig til at fastsætte noget i Historien tværtimod gamle og troværdige Historiekrivers udtrykkelige Bidnesbyrd. Herodorus der levede da den Persiske Magt var paa den høieste Spidse, taler l. 3. c. 93. p. 200. om Partherne, som et fra Perserne adskilt Folk, og siger at dem blev tilligemed Chorasmier, Sagder og Arier paalagt at betale 300. Talenter i aarlig Skat af Dario Zystaspis Son. l. 3. c. 117. p. 207. siger han, at de tilligemed Chorasmierne, Syrcanierne, Sarangæerne og Thomasnierne, beboede en stor Slette, der vandedes af

af den Flod Acis, og var rundt omkring omgivet med Bierge, over hvilke der ikkun vare 5. Beie ind i deres Land. l. 7. c. 66. p. 407. foier han atter, naar han beskriver de Folk som fulgte Xerxem paa hans store Tog imod Grækenland, Partherne og Chorasmierne sammen, og siger, at de vare væbnede paa sin Bactriff. Diodorns Siculus taler og om Partherne som et Folk for sig selv allerede under den Mediske Konges Astibaræ Regjering, der herskede nogen Tid førend det Persiske Monarchie blev oprettet. Hvad kan man af alt dette andet end slutte, at de gamle Stribentere, der udgive Partherne for et Scythisk Folk, have ret, fornemmelig naar man betænker, at Chorasmierne haver ustridig været Scyther.

§. 474. Pag. 493. Not. 418. B.) Til de nyere der have oplyst den gamle Parthiske Historie maa legges den navnkundige franske Abbeds Longernes de Fours Arfacidarum imperium, der udkom til Paris 1732. in 4to.

§. 505. Pag. 520. Om Crassi Mesderlag og de derpaa følgende Ting handler og Polyænus l. 7. c. 41.

§. 510. Pag. 524. Om Ventidit Bedrifter imod Partherne, handler og Frontinus Strategem. l. 1. c. 1. §. 6., l. 2. c. 2. §. 5., og c. 5. §. 36. og 37.

Trettende Hovedstykke. Første Affnit. §. 547. Pag. 563. Her synes de lærde Forfattere, at have blandet tvende, langt fra hinanden skilte, Stæder sammen. Antiochia i Syrien, og Nisibis i Mesopotamien.

§. 582. Not. 520. B. Pag. 597. Procopius taler paa samme Sted om en Verle, som Perozes bar i sit Dre, og som han i denne Forvirring kastede fra sig, for ei at blive kiendt ved den, saasom den holdtes for den største og skønneste, der hidindtil var fundet i Verden.

§. 586. Pag. 600. Cedrenus ex edit. Basil. 1566. f. pag. 293., Procopius de bello Pers. lib. 1. c. 6. p. 234. in Corp. Byz. t. 1. og Theophylactus Simocatta lib. 4. pag. 203. in Corp. Byz. tom. 3. melde om denne den Persiske Konges Cavadis Dronnings prisværdige Gierning.

§. 682. Pag. 709. Her er l. 13. sat
urigtig Chosrou i Steden for Schirouich.

§. 685. Pag. 714. Not. 618. B.).
Om Dronning Touran Chosrois anden
Dotter, handler og Elmacinus in hist. Sarrac.
l. i. c. 1. p. 17. ex edit. Lugd. Bat. 1625. in 4to.

§. 692. Not. 624. B. Pag. 721.).
Om det Persiske Riges Undervingelse af
Araberne, handler og Abulfeda ex edit.
Reiskii. Lipsiæ 1754. in 4to. pag. 67., 69.,
70., 72., 74., og 79. hvor han til A. Ses
giræ, 30te, det er A. C. 651. henfører den
sidste Persiske Konges Tzdegerdis Død.